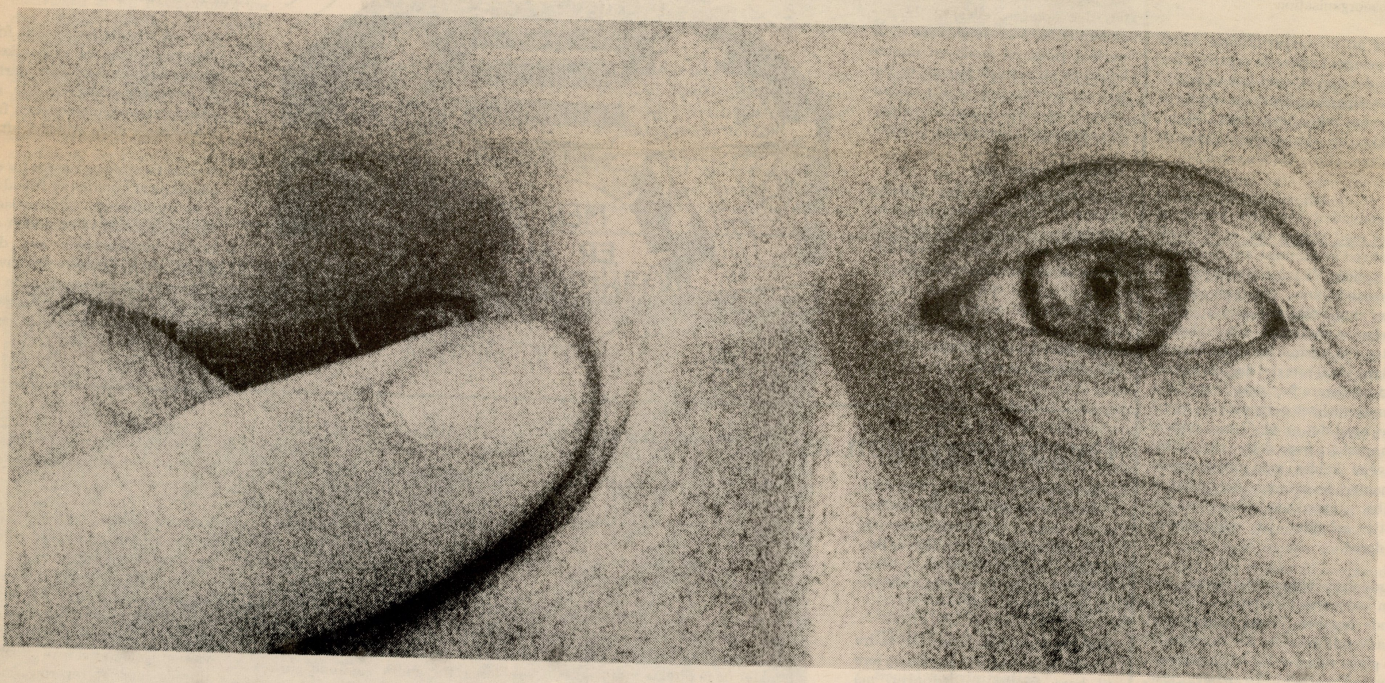

OKTOBER 1986

**FINGEREN
UD...**

STIL KRAV TIL DIN UDDANNELSE!

Kommunistisk Arbejderparti

DET KGL. BIBLIOTEK
-9.FEB.1987
SMAATRYKSADF.

Ud af hægedyndet

Krise, opgivenhed og tramp på stedet! Er det sådan, studenterbevægelsen ser ud i dag? Måske knapt nok, — men de stadige angreb på uddannelserne gør det næsten umuligt at kæmpe for krav, der rækker ud over et forsvar for det bestående.

Det nytter ikke blot at begræde den aktuelle situation. Tværtimod bliver det endnu mere nødvendigt at organisere sig i studenterrådene — for at styrke kampen for vore fælles interesser, og for at udvikle vore langsigtede krav til uddannelsessystemet.

Vi skal dog ikke lukke øjnene for, at en del af forklaringen på krisen i bevægelsen kan findes i den måde, studenterorganisationerne arbejder på:

- Studenterkampen har været isoleret fra andre kampe i samfundet — med krav om, at der udelukkende skulle arbejdes med snævre, studenterspecifikke problemer.

- Manglende resultater har medført en flugt fra de områder, hvor fælles studenterinteresser kræver en konfrontation med staten — og selv om nye arbejdsfelter træder i stedet, er det reelt at svigte ansvaret som faglig interesseorganisation.

- Og alt for meget arbejde enten opsluges i styrende organer eller ender som reformistisk og kritikløs tilpasning. Selv om vi fra tid til anden bekræfter os selv i, at det ikke er via parlamentarikken alene, at der vindes sejre.

Det er muligt at komme ud af hægedyndet! Men det kræver et opgør med tanken om, at vi opnår noget ved at administrere den statslige politik. Vi må i stedet opstille afgrænsede krav, der reelt vil forbedre studievilkårene, men som alligevel er så realistiske, at man kan se nytten i at kæmpe for dem. Her-og-nu-krav såvel som det daglige forsvar mod yderligere forringelser må have et længeresigtet perspektiv — vi må vide, hvad det er, vi vil med uddannelserne! Og hvor det er muligt, må kravene kobles med udenomsparlamentariske aktioner, der både kan skabe opmærksomhed og understøtte arbejdet på uddannelsesstederne.

Studenterpolitikken forstener, hvis den reduceres til arbejdet i de styrende organer. Vi må prioritere et udadvendt arbejde, der overskrider de givne rammer for »forhandling«. Kun ved at arbejde for en bevægelse, der kollektivt markerer de studerendes krav, kan studentererrådene igen opleves som interesseorganisationer. Og det er vel faktisk forudsætningen for at genskabe tilliden til studenterbevægelsen.

Udg: KAP, Studiestræde 24, 1455 Bbh.K, 01 15 21 33
Ansv.red. Torben Madsen

Staten og uddannelserne

»Samfundet er i krise, og under skuddet på betalingsbalancen er katastrofalt«, bliver vi dagligt tudet ørene fulde af. Som led i krisepolitikken må uddannelsessystemet ligesom resten af den offentlige sektor holde for med nedskæringer. Men samtidig spiller uddannelserne også en central rolle for de statslige intentioner om at stoppe væksten i den offentlige sektor og begunstige det private erhvervsliv.

Fra statens side ønsker man derfor at styre studentertilgang og bevillinger væk fra de områder, der især retter sig mod offentlig beskæftigelse (social- og sundhedsområdet samt de humanistiske, samfundsvidenskabelige og kulturelle fag) og over i områder, der i højere grad henvender sig til det private erhvervsliv (de tekniske, datalogiske og handelsmæssige fag).

I kroner og ører er der de sidste år ikke foretaget besparelser på de videregående uddannelser under et. I stedet bliver bevillingerne i stigende grad detaljstyret fra statslig side. Pengene øremærkes til samarbejde med det private erhvervsliv, til erhvervsrettet efteruddannelse, til forskningsprojekter for erhvervslivet og til nye, erhvervslivsrettede uddannelser. Samtidig med at de nedprioriterede uddannelser har reelle nedskæringer, får de opprioriterede områder ikke ekstra ressourcer i et omfang svarende til de flere studenter, der optages, eller til de nye uddannelser, som de presses til at sætte i gang. Så trods en næsten konstant økonomisk ramme er der tale om forringelser af alle uddannelserne og af den fri grundforskning, der eksisterer i tilknytning til disse.

Politiske prognoser

Udgangspunktet for den statslige styring af uddannelserne er de beskæftigelsesprognoser, som giver indtryk af at være objektive fremskrivninger af samfundsudviklingen.

I virkeligheden udtrykker de nogle politisk bestemte målsætninger, der ikke bliver gjort til genstand for en offentlig diskussion.

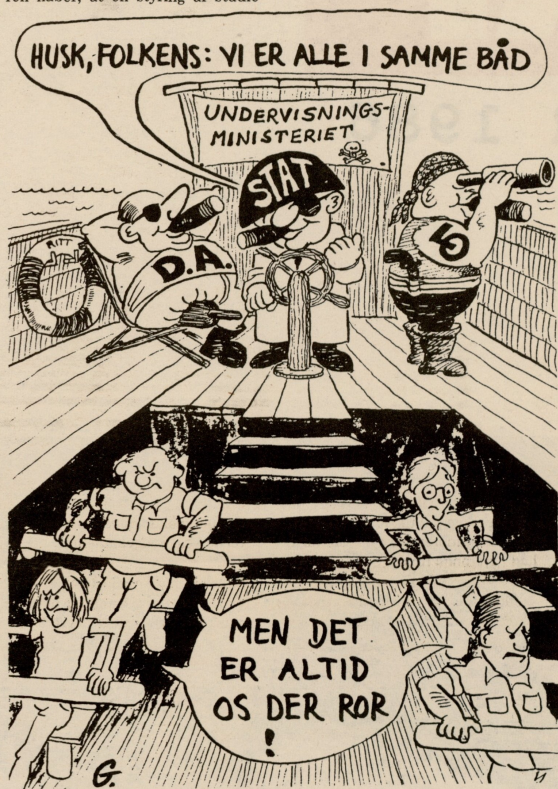
Disse prognoser indgår i statens forsøg på at presse de unge væk fra de »arbejdsledestruede« erhverv og ind de steder, hvor der påstås at være »gode beskæftigelsesudsigter«.

Midlerne er dels en massiv — på det nærmeste løgnagtig — propaganda for disse bestemte uddannelsers u-udtømmelige muligheder dels adgangsbeholdningen, som gennem årene er blevet stadigt skrappere og mere detaljeret.

Når Bertel Haarder kan udtale, at »fri adgang skal være reglen og ikke undtagelsen«, er det først og fremmest et reklamefremstød. Ministeren håber, at en styring af studie-

vejledningen kombineret med de unges øgede »ansvarlighed« fremover vil være tilstrækkeligt til at sikre, at det »frie« uddannelsesvalg nu også går i den rigtige retning.

Hidtil har adgangsbeholdningen været et vigtigt redskab i statens forsøg på at uddanne det ønskede antal kandidater med de »rette« kvalifikationer. Konsekvenserne er heller ikke udeblevet: en stor gruppe unge arbejdsløse holdes uden for uddannelsessystemet; karakteretset har smadret det sociale miljø i gymnasiet, og rekrutteringen til de videregående uddannelser er blevet stadigt mere socialt skæv.

Organiseringen af studenterne

Uddannelsesituationen og den sammenhængende statslige uddannelsespolitik gør, at uddannelsessøgende har en masse fælles interesser og problemer (i bedre levevilkår, i brede uddannelser der giver fleksible kvalifikationer osv.)

Skal studenterne kamp for bedre studie- og leveforhold styrkes og føre til bare mindre forbedringer, må studenterbevægelsen og dens faglige organisationer (studentererrådene og Danske Studerendes Fællesråd, DSF) satse på solidaritet og kollektive kampformer.

De aktuelle samfundsmæssige styrkeforhold gør det svært at vinde selv mindre kampe — også for studenterne —, derfor skal der udpeges mindre områder, hvor kræfter i fællesskab sættes ind for at komme igennem med kravene.

KAP arbejder i de studerendes faglige enhedsorganisationer for, at studenterne kamp styrkes gennem:

- at flere bliver organiseret i enhedsorganisationen og deltager i det daglige med at formulere studenteres krav og kæmpe for at gennemføre dem.

Jo flere vi er, des stærkere bliver vi!
Så: Organisér dig i dit studenterråd!

- at demokratiet i studenterne organisation til stadighed udvikles. Det vil sige, både at organisationerne opbygges så flest muligt kan komme frem med deres synspunkter og få direkte indflydelse på beslutningerne, og at arbejdet foregår under nogle former, hvor flest muligt har lyst til og kan deltage på trods af studier, hvervsarbejde og familie.

- at kampen om uddannelsernes indhold ses som en kamp om fremtidens samfund. Såvel indenfor teknologi og industri som indenfor kultur og undervisning mm. er arbejdskraftens kvalifikationer (uddannelse) grundlaget for, hvilke handlemuligheder man har.

Derfor er kampen om uddannelsernes indhold ikke alene studenterne kamp. Alle samfundsgrupper har interesse i den, og studenterne må tage stilling til, hvilke samfundsmæssige interesser de vil støtte sig på.

- at arbejdet handlingsrettes, såvel gennem konkrete aktioner som gennem diskussioner på de enkelte uddannelsessteder. Selv om en aktion ikke umiddelbart giver resultat ved, at kravene gennemføres, er det vigtigt, at mange deltagere, fordi aktionerne viser, at kravene er alvorligt ment, og styrker den indbyrdes solidaritet.

- at de studerendes kamp ikke isoleres fra andre samfundsgrupper kamp. Studenterne kamp er ligesom kampen for flere bevillinger til sygehuse, bedre sociale ydelser og bedre løn- og arbejdsforhold en del af kampen mod den samlede krisepolitik. En sejr over krisepolitikken på ét område kan styrke den samlede kamp, derfor har studenterne interesse i at deltage i og støtte andre grupper kamp.

- at kampen ikke primært ses som et spørgsmål om at vælte den åbentborgerlige regering, en »arbejderregering« vil også føre kapitalistisk krisepolitik.

Den borgerlige regering fører en politik, der på alle væsentlige områder er en fortsættelse af den tidligere socialdemokratiske. Begge regeringer vil føre indkomstpoli-

Ydermere betyder den elendige understøttelse, at videregående uddannelse ikke er en reel mulighed for alle, og at enhver form for uddannelse bliver en privat investering.

Kampen gælder et højt uddannelsesniveau

Over for den snævre sammenkædning mellem uddannelsesplanlægningen og det private erhvervslivs aktuelle behov mener KAP, at der må stilles krav om en udvidelse af den offentlige sektor. Dette er den eneste måde, hvorpå behovene for f.eks. flere daginstitutioner og et forbedret sundhedsvæsen kan opfyldes.

I sidste instans kræver dette et brud med krisepolitikens logik om, at arbejderklassen (herunder de uddannelsessøgende) gennem lønning og forringelse offentlig service skal betale for, at kapitalismen kan bringes på fode igen.

Vi må kæmpe for det højest mulige uddannelsesniveau for at sikre, at flest får indsigt i de grundlæggende, samfundsmæssige forhold. Vi har ingen interesser i et uddannelsessystem, som udelukkende er indrettet efter en her-og-nu situation, hvor samfunds- og teknologiuudvikling på få år kan gøre kvalifikationer forældede, og hvor man bliver ude af stand til at overskue, diskutere og påvirke samfundsudviklingen.

Konkret betyder det:

- at vi må arbejde for et reelt frit uddannelsesvalg, så at hverken adgangsbeholdning eller dårlige levevilkår afskærer dele af arbejderklassen/ungdommen fra at kvalificere deres arbejdskraft;
- at vi må forsvar og kæmpe for en udvidelse af bredden og friheden i de eksisterende uddannelser. For kun gennem selvstændigt og kritisk studiearbejde kan det sikres, at uddannelserne bliver tilstrækkeligt indsigtsgivende til at kunne anvendes og indgå i kampen for et socialistisk samfund.

tik, spare på de offentlige udgifter, have stram styring af uddannelserne udfra eksporterhvervenes interesser.

Kampen handler ikke om statsministerens navn, men om at gennemføre vore krav og bekæmpe overgrebene. En gennemførelse af de samlede krav vil sætte spørgsmålstegn ved hele krisepolitikken og vælte regeringen. Det væsentlige er, at vi ikke stiller os tilfreds med et regeringsskifte, men at kravene fastholdes også overfor en eventuel »arbejderregering« — ellers er vi lige vidt.

I de følgende afsnit ridses op, hvilke ting KAP mener, at studentererrådene og DSF bør prioritere aktuelt. Selve arbejdsområderne er de samme, som besluttet på DSF's sidste årskongres i foråret; men vi vil kort skitseres hvilket indhold og politisk retning, det arbejde bør have.

Et offensivt forsvar i uddannelsespolitikken

I takt med skærpelsen af den økonomiske krise er uddannelsessystemet blevet præsenteret for stadig mere omfattende nedskæringer og omfordelinger. Reaktionen hos studenterne har primært været forsøg på at bruge de styrende organer til at kanalisere nedskæringerne derhen, hvor »de gør mindst ondt« — suppleret med spagfærdige protester. Der er nu »hugget en hæl og klippet en tå« så mange gange, at man er nået op til knæet. Vores uddannelser forringes til stadighed. Større undervisningshold, mærkbar indsnævring af valgfriheden samt sværdslag til bredde og alsidighed er nogle af de ansigter, nedskæringer og omfordelinger tager i vores hverdag.

Et brud med denne kaskade af forringelser er påkrævet. Der må føres en kamp mod nedskæringer og omfordelinger sideløbende med udvikling af vores krav til uddannelsesindhold, brede kvalifikationer og valgfrihed. Dette arbejde må have hovedprioritet i studenterrådene og DSF.

Overfor den statslige krisepolitik og et centralt, relativt finmasket styringssystem er det en illusion at tro, at man lokalt på institutionerne kan lave andet end småændringer. Det betyder ikke, vi skal give op — tværtimod! Institutionernes aktive medvirken er en forudsætning for den førte politik, da undervisningsministeriet ikke kan gennemføre detaljerede ændringer af uddannelserne alene. Vi må derfor gøre alt for at få institutionerne til at sige fra. Centralt i dette arbejde står bekæmpelsen af den institutionsansvarlighed, der hidtil har været vist fra studenterside.

De skridt, der i dag kan tages i retning af en *afvisningsfront* vendt mod den statslige politik, er dels et opgør med de studerendes egen ansvarlighed i styrende organer, dels et mere udfarende arbejde i offentligheden — ikke mindst overfor lærernes og TAP'ernes faglige organisationer.

Det betyder ikke, at vi skal droppe arbejdet i de kollegiale organer, men det betyder, at *hovedparten af kræfterne* skal bruges udenfor.

Kampen mod omfordelinger og nedskæringer er en kamp for behov, der rækker udover de snævre rammer,

der afsættes af krisepolitikken. Vi har ingen interesse i, at uddannelserne skræddersyes til den kriseramte danske kapitalisme, ligesom vi må arbejde for et uddannelsesindhold, der giver kvalifikationer til andet end den eksisterende jobfunktion.

Afgørende forbedringer kræver et opgør med krisepolitikken gennem fælles holdninger på tværs af fag- og institutionsgrænser, og gennem samarbejde med andre nedskæringsramte grupper også uden for universiteter og læreanstalter.

De studerendes levevilkår er elendige!

(foto: 2.maj)

En uddannelsesløn, der giver levevilkår på linie med andre befolkningsgrupper, er KAP's langsigtede krav til støttesystemet. Men *hvor langt*, vi i dag er fra en acceptabel studie-støtte, ses blot ved at skele til den nugældende SU-lov.

Studenterbevegelsen må stille delkrav, der kan give reelle forbedringer nu — uden at disse finansieres ved at tage fra andre ungdomsgrupper. Krav som:

- højere stipendier uden studiestramninger
- rentefrattede statslån i stedet for de nuværende banklån
- højere egenindtægtsgrænse

Afvis regeringens og Socialdemokratiets »reformer«
Den vigtigste opgave for studenter-

organisationerne lige nu er at opbygge den kraftigste modstand over for socialdemokratiets & regeringens forslag til ændringer af støttesystemet. Ingen af disse »reform« forslag indeholder reelle forbedringer — fælles for dem er, at *en ny ordning ikke må koste staten flere penge!* En forbedring af støtten i de første studieår modsvares derfor af en begrænsning af den samlede støtteperiode. Sådan slås to fluer med ét smæk! Det bliver ikke dyrere, den

kortere støtteperiode skal være en pisk, der får folk hurtigere igennem de lange uddannelser — og nye studerende styres over i kortere uddannelsesforløb, fordi det for mange bliver en økonomisk umulighed at tage en længerevarende uddannelse. Derfor øger »reform« forslagene uligheden mellem de uddannelsessøgende. Samtidig er der næppe tvivl om, at »reformerne« vil blive lanceret som »seriøse forsøg på at forbedre de studerendes økonomi«.

Studenterbevegelsens svar må være, at reelle forbedringer ikke skal opnås via den ene eller anden form for omfordelinger — REELLE FORBEDRINGER KOSTER FLERE KRONER!

Social diskrimination

Det er ikke nok at kritisere forslagene til SU-reform. Vi skal bredere ud med en kritik af de studerendes samlede sociale situation. Udover at pege

på delkrav der — i modsætning til »reformerne« — vil forbedre de studerendes vilkår, må vi rejse en debat på andre områder også. Boligforholdene er elendige, og mange tvinges ud i tårnhøje huslejer og usikre lejemål. De studerende diskrimineres socialt, fordi det sociale system vrirler med regler, der udelukker studerende fra de rettigheder, der ellers gælder for alle. Vi kan ikke få dagpenge eller bistandshjælp, hvis vi mister det job, som vi er lige så afhængige af som alle andre. Og på trods af, at mange studerende har børn, kan vi ikke få anerkendt den fulde ret til dagsinstitutionspladser.

KAMPEN OM LEVEVILKÅRENE SKAL IKKE BEGRÆNSES TIL SU-»REFORMEN« — VI SKAL SELV GÅ I OFFENSIVEN MED VORES KRAV!

Bestil et gratis abonnement på Arbejderavisen.

Fredskampen må være antiimperialistisk

Mange studenterråd har freds- og solidaritetsarbejde som prioriterede opgaver, og tit bringer disse spørgsmål sine i kog. Arbejdet sker desværre ofte på undvandede politiske grundlag, der kan omfatte alle — konsekvensen er bare, at kravene rettes ensidigt mod USA's oprustning og imperialismen, mens f.eks. Sovjets syv år lange krig i Afghanistan slet ikke debatteres.

KAP mener, at fredskampen skal rettes med samme styrke mod både USA og Sovjet. Begge er de imperialistiske supermagter, der ikke alene binder andre lande militært og økonomisk — de er også ansvarlige for en række krige i den 3. verden. Supermagterne kæmper indbyrdes om interesserne, og denne rivalisering er baggrunden for oprustningsvanvidtet — for det bliver ulig meget nemmere at argumentere for mere militær, når der blot kan henvises til den anden supermagts imperialistiske handlinger.

Supermagterne skal svækkes!

Det drejer sig derfor om at *læsrive* de europæiske lande fra USA og Sovjet. Det drejer sig om at sige *nej* til militærblokkene. Og det bliver afgørende, at fredskræfterne i vest støtter de folk, der slås for demokra-

tiske rettigheder i Østeuropa. Og nok så vigtigt: USA og Sovjet må svækkes også udenfor Europa — solidariteten må styrkes med folkene, der kæmper i Afghanistan og Mellemamerika.

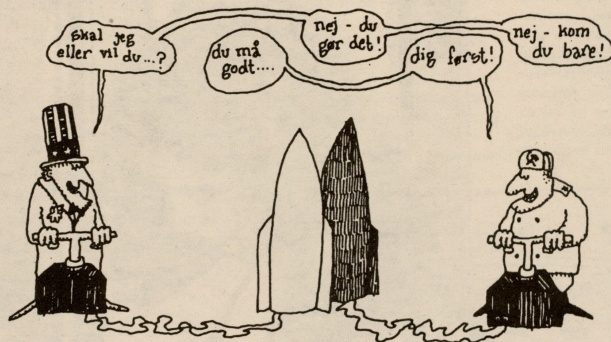
Fredskamp omfatter altså mere end

kritik af nye våbensystemer. Det er drivkraften bag, der skal bekæmpes!

I fredsbevægelsen *udenfor* studenterverdenen er det aktuelt verdensfredskonferencen i København, der diskuteres. Og spørgsmålet om tilslutning til denne oktoberbegivenhed har også været vendt i studenterådene.

KAP mener, at man skal demonstrere sin afsky overfor dette såkaldte »fredsinitiativ«. At diskutere fred med regeringsrepræsentanter fra Sovjet er at acceptere den ene *ffende* i fredskampen som en ligeværdig partner, der kan føres konstruktive fredsdiskussioner med. Verdensfredskongressen vil blive brugt til at fokusere *alene* på USA, mens Sovjets delegerede nyder agtelse som freds kræfter — uagtet at de er udsendt fra den samme regering, der har sendt 100.000 soldater til Afghanistan og var parat til at bruge militær for at stoppe *Solidarnosc* i Polen. Det er lykkedes for det sovjetloyale kræfter at arrangere en »fredskongress«, der styrker Sovjet. En sådan kongress skal boykottes!

Både i fredsbevægelsen og i studenterorganisationerne kan man blive enige om at fordømme den ene supermagt USA. Med den anden supermagt kniber det. Studenterorganisationerne må snart tone rent flag om Sovjets rolle, hvis de skal være en styrke i fredskampen.

Kort om KAP...

KAP er et lille parti - men et parti i stadig politisk udvikling og med en politik, der på mange områder adskiller sig fra den øvrige venstrefløj.

KAP vil bekæmpe enhver form for krise- og indkomspolitik, hvad enten den føres af en borgerlig - eller af en såkaldt "arbejderregering".

En S-SF-regering støttet af VS vil og må nødvendigvis føre en politik, der ikke grundlæggende adskiller sig fra tidligere regerings - det være sig borgerlige som socialdemokratiske.

KAP vil ikke foretrække den ene form for administration af kapitalismen fremfor den anden. Vi arbejder for et socialistisk samfund - et samfund, som kun kan virkeliggøres ved, at den danske arbejderklasse gennem egen kamp sprænger kapitalismens rammer.

KAP mener, at der i dag findes to imperialistiske supermagter, USA og Sovjet, som begge er en trussel mod Verdens folk.

Supermagterne er med deres kamp om verdensherredømmet ansvarlige for hovedparten af de krige, der udkæmpes i dag. Begge supermagter undertrykker og krænker andre landes nationale selvstændighed. Denne rivalisering er baggrunden for oprustningen.

Af alle disse grunde mener KAP, at fredskampen må rettes mod både USA og Sovjet.

ARBEJDERAVISEN er et politisk ugeskrift udgivet af KAP. Heri analyseres og kommenteres de vigtigste begivenheder i den hjemlige og internationale klassekamp ud fra en kommunistisk vinkel.

Abonnement på Arbejderavisen er gratis.

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT udgives en gang i kvartalet. Ofte behandles et udvalgt tema særligt grundigt, men der er desuden analyser, anmeldelser, debat, digte og andet.

De sidste fire numre har haft følgende temaer:

- * Kulturpolitik
- * Studenterbevægelse & uddannelseskamp
- * Flygtninge og racisme
- * Miljøkamp

Hvert nummer af Kommunistisk Tidsskrift (KT) koster 15,-. Årsabonnement: 60 kr.

Endelig udgiver KAP bøger og pjecer, som indgående analyserer et bestemt emne f.eks. faglig politik, forsvarspolitik, ny teknologi, socialismeteorologi, sovjetkapitalisme, og økonomisk politik.

Du er meget velkommen til at kigge ind på vores kontor, ringe, skrive eller indsende nedenstående kupon, hvis du er interesseret i yderligere oplysninger om KAP.

- ☐ Jeg vil gerne høre mere om jeres uddannelsesarbejde
- ☐ Jeg vil gerne høre mere om KAP
- ☐ Jeg vil gerne abonnere på Arbejderavisen (gratis)
- ☐ Jeg vil gerne abonnere på Kommunistisk Tidsskrift (60 kr. for et år)

Navn _____

Gade _____

Postnr. _____ By _____

Frimærke
på
her

KAP
Studivstræde 24
1455 København K